

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, PhD. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **RI OKNA, a. s.**, IČO 60724862
sídlem Úkolky 1055, 696 81 Bzenec
zastoupený daňově poradenskou společností Punktum, spol. s r.o.
sídlem Otická 758/19, 746 01 Opava

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Jihomoravský kraj**
sídlem nám. Svobody 4, 602 00 Brno

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného ve věci vydání platebního výměru na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2008,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. V období roku 2008 žalobce zdanil výnosy spočívající ve smluvních pokutách uplatňovaných vůči společnosti Outulný a.s. Rozhodčí soud při Hospodářské komoře ČR a Agrární komoře ČR svým nálesem, který nabyl právní moci 15. 4. 2015, prohlásil smlouvy mezi oběma subjekty za neplatné s tím, že žalobci nevznikl nárok na zaplacení smluvních pokut. Žalobce se nyní domáhá různými právními prostředky „zohlednění“ zaplacené daně z uvedeného výnosu. Mimo jiné žalobce tvrdí, že žalovaný měl z úřední povinnosti vydat nový platební výměr, a domáhá se proto nyní podanou žalobou ochrany proti nečinnosti žalovaného.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobce se domáhá toho, aby soud konstatoval, že žalovaný je nečinný s vydáním platebního výměru za r. 2008, a aby přikázal žalovanému vydat platební výměr na daň za r. 2008. Namítá, že až z nálezu rozhodčího soudu ze dne 15. 4. 2015 vyplynulo, že nebyl v roce 2008 povinen zdanit výnos ve výši 30 602 000 Kč. Částku odpovídající dani proto zaúčtoval v roce 2015. Žalovaný využil délky rozhodčího řízení a dalších okolností, aby od sebe rozdělil zdaňovací období roku 2008 a 2015 a dvakrát zdanil tentýž příjem. Žalovaný měl povinnost vyzvat žalobce k podání dodatečného daňového přiznání za rok 2008 a neuplynuly ani lhůty pro obnovu řízení. Žalovaný tak měl dva nástroje, jak *ex officio* stanovit daň správně. Pro případ, že by soud zamítl žalobu proti rozhodnutí ve věci obnovy řízení a k žalobě na nečinnost konstatoval, že je po prekluzi a již nelze být činný, žalobce *in eventum* uvedl, že podává též žalobu na nezákonný zásah (spočívající v tom, že žalovaný byl nečinný s vydáním platebního výměru v prekluzivní lhůtě) s tím, nechť jej soud poučí v podobě výzvy ke konverzi žalobního typu.
3. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že daň za rok 2008 byla vyměřena konkludentně, a nemohlo tak dojít k nečinnosti žalovaného. Možnostmi změny poslední známé daně je doměřovací řízení nebo obnova řízení. Žalobce nepodal dodatečné daňové přiznání a návrh na obnovu řízení podal opožděně. Žalovaný neměl povinnost jej vyzvat k podání dodatečného daňového přiznání, neboť příslušnými poznatky nedisponoval a rozhodčí nález mu byl doručen v souvislosti s přiznáním k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2015. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Ve své replice žalobce mimo jiné k výzvě soudu uvádí, že brojí proti nečinnosti spočívající v nezahájení doměřovacího řízení na daň z příjmů právnických osob za r. 2008 z úřední povinnosti, a hlavně nevydání dodatečného platebního výměru. Dále rozvíjí svou žalobní argumentaci a zdůrazňuje, že není nejpodstatnější samotné zahájení a forma, jakou by mělo být provedeno, ale vydání rozhodnutí ve věci. Správné zjištění a stanovení daně bylo možno realizovat dvěma cestami – výzvou a následným doměřovacím řízením a vystavením dodatečného platebního výměru, nebo nařízením obnovy řízení a vystavením dodatečného platebního výměru. Dále žalobce poukazuje na pochybení žalovaného v řízení týkajícím se zdaňovacího období roku 2015.
5. V rámci ústního jednání zástupce žalobce na dotaz soudu uvedl, že trvá na tom, že jeho žaloba má být považována za žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného s tím, že trvá na původním petitu žaloby. Ve svých přednesech pak účastníci setrvali na svých stanoviscích. Zástupkyně žalovaného pak na dotaz soudu uvedla, že doměřovací řízení na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2008 nebylo zahájeno a není vedeno.

III. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud v Brně přistoupil k posouzení jednotlivých žalobních námitek na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Soud předně poznamenává, že žalobce usnesením ze dne 4. 5. 2021, č. j. X, vyzval k odstranění vad žaloby, konkrétně k jednoznačnému vymezení, v jakém konkrétním řízení či v jakém jiném konkrétním procesním postupu žalovaného se domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného. Současně soud žalobce poučil o volbě správného žalobního typu v závislosti na způsobu, jakým odstranění vadu žaloby.
8. Žalobce k výzvě soudu uvedl, že brojí proti nečinnosti spočívající v nezahájení doměřovacího řízení a především v nevydání dodatečného platebního výměru. Soud přitom žalobce ve shora uvedeném usnesení poučil o tom, že pokud brojí proti nečinnosti spočívající v nezahájení doměřovacího řízení z úřední povinnosti, je žalobním typem určeným k ochraně jeho práv žaloba na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu [tento předběžný názor soudu vychází z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39 (všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz), soud zároveň poznamenává, že nezkoumal, zda jsou splněny podmínky pro to, aby bylo takové žalobě v daném konkrétním případě možné věcně vyhovět]. Zároveň soud pro tento případ žalobce vyzval k tomu, aby případně přistoupil ke změně žalobního typu a související změně petitu. K této změně však žalobce zároveň nepřistoupil a v rámci ústního jednání zopakoval, že trvá na tom, že žaloba má být podána v režimu žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu a trvá na svém původním petitu žaloby.
9. Přesto, že soud jako „správný“ žalobní typ pro tvrzenou nezákonnost považuje žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu a žalobce v tomto směru svou žalobu neupravil, shledal zároveň, že žaloba je věcně projednatelná. Soudu totiž nebrání žádná překážka v tom, aby v režimu žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného posoudil důvodnost hlavního žalobního tvrzení, že je žalovaný nečinný při vydání dodatečného platebního výměru za rok 2008. Zároveň však již soud nemohl posuzovat nečinnosti žalovaného v širším slova smyslu, spočívající v nezahájení doměřovacího řízení. Tato případná pasivita žalovaného totiž z povahy věci nemůže být považována za nečinnost ve smyslu § 79 a násl. s. ř. s. (viz rozsudky NSS ze dne 26. 6. 2007, č. j. 4 Ans 10/2006-59; ze dne 30. 8. 2007, č. j. 4 Ans 6/2006-162; ze dne 13. 12. 2007, č. j. 3 Ans 2/2007-64; nebo ze dne 19. 8. 2009, č. j. 8 Ans 6/2009-83).
10. K samotné tvrzené nečinnosti žalovaného při vydání dodatečného platebního výměru soud předně uvádí, že účastníci označili za nesporné, že daň za zdaňovací období roku 2008 byla žalobci vyměřena konkludentně k datu 30. 6. 2009 na základě daňového přiznání žalobce (viz bod 5 podání žalobce ze dne 28. 5. 2021). V úvahu tak přichází toliko nečinnost žalovaného v rámci doměřovacího řízení. Ačkoliv žalobce předložil také variantu vydání dodatečného platebního výměru po nařízení obnovy řízení, o návrhu žalobce na povolení obnovy bylo rozhodnuto a toto rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu ve věci vedené pod sp. zn. 31 Af 16/2021. Z povahy věci tak nelze hovořit o nečinnosti v řízení o návrhu na povolení obnovy řízení.
11. Aby soud mohl konstatovat nečinnost žalovaného a uložit mu povinnost vydat rozhodnutí dle § 81 odst. 2 s. ř. s., muselo by ve věci řízení probíhat (viz např. rozsudky NSS ze dne

26. 6. 2007, č. j. 4 Ans 10/2006-59; nebo ze dne 7. 6. 2013, č. j. 6 Ans 6/2013-27). O tom, že doměřovací řízení nebylo zahájeno, a tudíž neprobíhá, přitom není pochyb, neboť to shodně tvrdí účastníci řízení. Soud proto nutně musel shledat, že žalovaný není nečinný ve smyslu § 79 a násl. s. ř. s. při vydání dodatečného platebního výměru žalobci na daň z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 2008.

12. S ohledem na vymezení předmětu řízení žalobcem a na skutečnost, že žaloba musela být zamítnuta už z důvodu, že ve věci doměřovací řízení neprobíhá, nemohl se soud zabývat podstatou původního sporu mezi žalobcem a žalovaným (tj. možností, potažmo způsobem zohlednění rozhodčího nález ze dne 15. 4. 2015), který ostatně může být předmětem dalších souvisejících soudních řízení. Na základě nyní podané žaloby přitom soud není oprávněn výsledek těchto řízení předjímat.

IV. Shrnutí a náklady řízení

13. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
14. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 8. září 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu